

Repertoriumnummer 2021/
Datum van uitspraak 2 maart 2021
Rolnummer 16/136/B
Materie: Collectieve Schuldenregeling
Type vonnis: Tussenvonnis

Uitgifte

<i>Uitgereikt aan</i>	<i>Uitgereikt aan</i>
<i>op</i> €	<i>op</i> €
Rechtsmiddelen	

Arbeidsrechtbank Gent
Afdeling Ieper
Vonnis
Kamer I7 (CSR)

SCHULDENAAR

De h. X1, geboren op ... 1977,
in persoon, bijgestaan door zijn raadsman Me Ad1, advocaat;

SCHULDEISERS

1. **Me Ad2**, Advocaat, *niet verschenen;*
2. **H1**, Ziekenhuis, *niet verschenen;*
3. **H2 p/a Me Ad3**, Psychiatrisch ziekenhuis p/a advocaat, *niet verschenen;*
4. **A1**, Gemeentelijk bestuur, *niet verschenen;*
5. **A2**, Gemeentelijk Bestuur, *niet verschenen;*
6. **A3**, Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn, *niet verschenen;*
7. **A4**, Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn, *niet verschenen;*
8. **A5**, Belgische Staat, F.O.D. Financiën, Administratie der Inning en Invordering, Cel Collectieve Procedures, *niet verschenen;*
9. **T1**, Telecommunicatieonderneming, *niet verschenen;*
10. **A6**, Gemeentelijk Bestuur, *niet verschenen;*
11. **T2 c/o Hj1**, Telecommunicatieonderneming c/o Gerechtsdeurwaarder, *niet verschenen;*
12. **Hj2**, Gerechtsdeurwaarder (voor E., energiebedrijf), *niet verschenen;*
13. **A7**, Belgisch Gemeenschappelijk Waarborgfonds, *niet verschenen;*
14. **S.**, Sociale huisvestingsmaatschappij, *niet verschenen;*
15. **Mevr. X2**, *niet verschenen;*
16. **A8**, Gemeentebedrijf parking, *niet verschenen;*
17. **A9**, Vlaamse Geweest, *niet verschenen;*
18. **A.S.**, Verzekeringsmaatschappij, *vertegenwoordigd door Me Ad4, advocaat;*

SCHULDBEMIDDELAAR

Me Md., advocaat, *in persoon;*

1. PROCEDURE

1.1. De rechtbank heeft de volgende procedurestukken bestudeerd:

1. het verzoekschrift collectieve schuldenregeling, door de schuldenaar met bijhorende stukken op 22 november 2016 op de griffie van de arbeidsrechtbank neergelegd;
2. de beschikking van de arbeidsrechtbank d.d. 25 november 2016 waarbij de schuldenaar tot de procedure van de collectieve schuldenregeling werd toegelaten en Me Md. als schuldbemiddelaar werd aangesteld;
3. het verzoek tot homologatie van de minnelijke aanzuiveringsregeling, door de schuldbemiddelaar op 14 mei 2018 op de griffie van de arbeidsrechtbank neergelegd;
4. het vonnis van deze rechtbank d.d. 5 juni 2018 waarbij akte werd verleend aan partijen van het gesloten akkoord en de minnelijke aanzuiveringsregeling werd bekrachtigd;
5. het verzoek tot oproeping in toepassing van artikel 1675/14 §2 gerechtelijk wetboek op de griffie van de arbeidsrechtbank ontvangen op 22 mei 2020, waarbij A.S. vraagt om de minnelijke aanzuiveringsregeling te herzien en haar schuldvordering in de minnelijke aanzuiveringsregeling op te nemen.

1.2. Partijen werden bij toepassing van artikel 1675/14 §2 gerechtelijk wetboek met brief d.d. 28 mei 2020 opgeroepen om te verschijnen op de zitting van 6 oktober 2020.

Op de openbare terechtzitting van 6 oktober 2020 heeft de arbeidsrechtbank de schuldbemiddelaar, de schuldenaar, bijgestaan door zijn raadsman en de raadsman van A.S. gehoord.

De zaak werd in dezelfde staat verdaagd naar de openbare terechtzitting van 15 december 2020 om A.S. toe te laten te verduidelijken welk deel van zijn schuldvordering een niet-kwijtscheldbare schuld betreft.

Op de openbare terechtzitting van 15 december 2020 heeft de arbeidsrechtbank de schuldbemiddelaar, vertegenwoordigd door Me Ad5, de raadsman van de schuldenaar en de raadsman van A.S. gehoord.

De zaak werd in dezelfde staat verdaagd naar de openbare terechtzitting van 2 februari 2021 om A.S. toe te laten zijn conclusies d.d. 7 december 2020 alsnog mee te delen aan de rechtbank.

Op de openbare terechtzitting van 2 februari 2021 heeft de arbeidsrechtbank de schuldbemiddelaar, de schuldenaar, bijgestaan door zijn raadsman en de raadsman van A.S. gehoord. De debatten werden gesloten en de zaak werd in beraad genomen.

2. VOORWERP VAN DE BETWISTING EN STANDPUNT PARTIJEN.

A.S. manifesteerde zich als nieuwe schuldeiser en deed op 11/07/2019 aangifte van schuldvordering binnen de collectieve schuldenregeling ten belope van 15.669,48 euro. De schuldvordering komt voort uit feiten van 28/06/2015 waarbij de h. X1 een verkeersongeval veroorzaakte en hiervoor veroordeeld werd op 9/05/2016 door de politierechtbank van Henegouwen, afdeling Doornik, onder meer wegens onopzettelijke slagen en verwondingen

en sturen in staat van dronkenschap. De regresvordering die de verzekeringmaatschappij A.S. instelde tegen haar verzekerde voor de bedragen betaald aan het slachtoffer van het verkeersongeval, werd gegrond verklaard door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper bij vonnis van 24.04.2019. De h. X1 werd veroordeeld tot betaling aan A.S. van een bedrag van 12.233,18 euro in hoofdsom, meer moratoire intresten, meer 263,48 euro dagvaardingskosten, 1.320 euro rechtsplegingsvergoeding in eerste aanleg, 120 euro rolrecht in graad van beroep en 1.320 euro rechtsplegingsvergoeding in graad van beroep.

De schuldbemiddelaar heeft aangegeven dat zij met deze bijkomende schuldeiser rekening zal houden bij de jaarlijkse pondspondsgewijze uitbetaling van de schulden, nu deze schuld ontstaan is vóór de toelaatbaarheid tot de collectieve schuldenregeling. Het gaat volgens de schuldbemiddelaar om een schuld van de boedel, geen boedelschuld.

A.S. vordert dat de schuld zou opgenomen worden als niet-kwijtscheldbare schuld overeenkomstig artikel 1675/13 §3 gerechtelijk wetboek.

De schuldbemiddelaar stelt zich de vraag in hoeverre de niet-kwijtscheldbaarheid van art. 1675/13 §3 Ger. W. zich uitstrekt tot de gesubrogeerde verzekeringmaatschappij: dit artikel heeft enkel betrekking op het slachtoffer van een misdrijf dat lichamelijke schade veroorzaakt heeft, opdat dit slachtoffer niet in de kou zou blijven staan. In ondergeschikte orde meent de schuldbemiddelaar dat er hoogstens sprake kan zijn van niet-kwijtscheldbaarheid voor de bedragen die overeenstemmen met de vergoeding van het lichamenlijk letsel. Tenslotte meent de schuldbemiddelaar dat een herziening van de minnelijke aanzuiveringsregeling niet noodzakelijk is indien een deel van de schuldvordering niet kwijtscheldbaar zou zijn.

De schuldenaar van zijn kant vraagt aan de rechtbank in hoofdorde om te zeggen voor recht dat de schuldvordering van A.S. in aanmerking komt voor kwijtschelding. Hij gaat ermee akkoord dat de schuldvordering in de minnelijke aanzuiveringsregeling moet worden opgenomen. In ondergeschikte orde vraagt de schuldenaar dat het bedrag van de schuldvordering van A.S. dat niet voor kwijtschelding in aanmerking komt begroot wordt op 9.974,37 EUR en dat het bedrag van de schuldvordering dat voor kwijtschelding in hoofdsom in aanmerking komt begroot wordt op 241,82 EUR. De overige bedragen moeten kwijtgescholden worden conform de minnelijke aanzuiveringsregeling aangezien zij in werkelijkheid kosten, schadebedingen en rente betreffen. Tenslotte vraagt de schuldenaar in ondergeschikte orde dat elke uitbetaling aan A.S. pondspondsgewijs dient te worden toegerekend op het kwijtscheldbare en het niet-kwijtscheldbare aandeel.

Volgens de schuldenaar is het verbod op kwijtschelding van de schulden voor de schadevergoeding van een lichamenlijk letsel veroorzaakt door een misdrijf, gerechtvaardigd om redenen van billijkheid: het zou onrechtvaardig zijn om de getroffene van een misdrijf dat de fysieke integriteit aantast, schadeloosstelling te ontzeggen. De schuldenaar wijst op de parlementaire voorbereiding van de bepaling vervat in artikel 1675/13 §3, tweede streepje gerechtelijk wetboek. Hij verwijst ook naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 20/12/2012 en naar een arrest van het arbeidshof te Bergen van 17/05/2017.

A.S. werpt op dat de schuldbemiddelde en de bemiddelaarster ten onrechte uit de wet een voornemen afleiden om enkel de slachtoffers van lichamenlijke schade te vergoeden. Zij verwijst naar een arrest van het Hof van Cassatie de dato 2 januari 2017 die haar stelling volgt. Zij benadrukt dat haar schuldvordering in haar geheel het herstel van de lichamenlijke schade betreft, die veroorzaakt werd door een misdrijf door de schuldbemiddelde gepleegd.

Artikel 1675/13 §3, tweede streepje gerechtelijk wetboek bepaalt geenszins dat de schuldvordering tot de bedragen in hoofdsom moet worden beperkt, maar ook betrekking heeft op de bijhorigheden, waaronder de vergoedingsintresten. De schuldeiser vraagt aan de rechtbank bijkomend om te zeggen voor recht dat de bemiddelaarster een nieuwe minnelijke aanzuiveringsregeling moet opmaken, met opname van de schuldvordering van de schuldeiser.

3. BEOORDELING DOOR DE RECHTBANK

De rechtbank stelt vast dat partijen geen betwisting voeren dat de schuldvordering van A.S. opgenomen wordt in de collectieve schuldenregeling van de h. X1. Er is ook geen betwisting (meer) dat deze schuldvordering een schuld is in de boedel en geen boedelschuld. Ze is immers ontstaan door feiten gepleegd op 28/06/2015, hetzij alvorens de schuldenaar toegelaten werd tot de collectieve schuldenregeling.

De betwisting concentreert zich op de vraag of de schuldvordering van A.S. al dan niet kwijtscheldbaar is in de zin van artikel 1675/13 §3, 2de streepje gerechtelijk wetboek en ten belope van welk bedrag.

De kwijtschelding van schulden is een buitengewone maatregel met wettelijke beperkingen. Artikel 1675/13 §3, 2de streepje van het gerechtelijk wetboek bepaalt het volgende: “*De rechter kan geen kwijtschelding verlenen voor volgende schulden:*

- *de schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf;”*

Met het verbod op kwijtschelding voor de schulden bedoeld in artikel 1675/13, §3, tweede streepje, van het gerechtelijk wetboek beoogde de wetgever een billijk evenwicht tussen de belangen van de schuldenaar en de belangen van de schuldeisers. Dit verbod beschermt ook de meer kwetsbare schuldeisers die niet mogen worden gehinderd in het afdwingen van hun schuldvordering (vgl. GwH 17 januari 2008, nr. 9/2008, www.const-court.be, met betrekking tot artikel 82, derde lid van de faillissementswet van 8 augustus 1997).

Bij de oorspronkelijke ontwerp tekst van artikel 1675/13 van het Gerechtelijk Wetboek werd dit verbod verantwoord door de overweging dat de kwijtschelding in deze gevallen bijzonder onbillijk zou zijn (Parl. St. Senaat, 1997-98, nr. 1-929/5, p.46).

Het staat vast dat de schuldenaar de h. X1 op 09/05/2016 veroordeeld werd omdat hij op 28/06/2015 een verkeersongeval veroorzaakt heeft waardoor Mevr. X3 gewond geraakte. De politierechtbank van Henegouwen, afdeling Doornik veroordeelde de h. X1 onder meer voor de misdrijven onopzettelijke slagen en verwondingen en sturen in staat van dronkenschap. Op burgerlijke gebied werden de h. X1 en A.S. (verzekeringsmaatschappij) in solidum veroordeeld tot betaling van een provisioneel bedrag van 2.500 euro aan de burgerlijke partij Mevr. X3.

A.S. betaalde als verzekeringsmaatschappij van de h. X1 de schade aan het slachtoffer van het verkeersongeval. A.S. oefende haar regresrecht uit tegen de h. X1, eerst voor de politierechtbank te Ieper en vervolgens in beroep bij de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper. Deze laatste veroordeelde de h. X1 bij vonnis van 24/04/2019 tot betaling aan A.S. van een bedrag van 12.233,18 euro in hoofdsom, te vermeerderen met de moratoire intresten aan de wettelijke intrestvoet.

Het verhaalrecht of regresrecht van A.S. is gebaseerd op artikel 152 van de wet van 24 april 2014 betreffende de verzekeringen en op de artikelen 24 en 25 van de modelovereenkomst voor de verplichte aansprakelijkheidsverzekering. Artikel 246 2de lid van de wet betreffende de verzekeringen bepaalt het volgende: *“In de verzekeringsovereenkomsten die krachtens artikel 230, §2, mogen worden gesloten, treedt de verzekeraar die de vergoeding betaald heeft, in de plaats van de schuldeiser voor diens rechtsovereenkomst tegen de schuldenaar.”*

Krachtens artikel 246 2de lid van de wet betreffende de verzekeringen treedt de verzekeringsmaatschappij A.S. rechtens in de plaats van het slachtoffer van het misdrijf gepleegd door de h. X1 tot het beloop van de betaalde schadevergoeding. A.S. oefent dus als gesubrogeerde tot beloop van de betaalde schadevergoeding alle rechten uit die het slachtoffer tegenover de h. X1 kan doen gelden uit hoofde van de betrokken lichamelijke schade.

Uit artikel 1675/13, §3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek volgt niet dat het verbod tot kwijtschelding enkel slaat op de schulden van het slachtoffer zelf. Deze bepaling verwijst immers enkel naar "schulden" en niet naar de hoedanigheid van de schuldeiser, zodat de schuld van de gesubrogeerde verzekeringsmaatschappij wel degelijk onder de toepassing valt van artikel 1675/13, §3, tweede streepje, van het Gerechtelijk Wetboek.

Zie ook Cass. 2 januari 2017, <https://juportal.be> : een schuld die een schadevergoeding inhoudt toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een door de bemiddelde begaan misdrijf kan niet worden kwijtgescholden, ongeacht de gerechtigde van de overeenstemmende schuldvordering de persoon is wiens fysieke integriteit is aangetast of de derde die hem vergoed heeft en in de plaats van zijn rechten tegen de bemiddelde is getreden.

De schuldvordering van de verzekeringsmaatschappij A.S. tegen de h. X1 betreft schulden die een schadevergoeding inhouden, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf en is overeenkomstig artikel 1675/13 §3, 2de streepje gerechtelijk wetboek niet kwijtscheldbaar.

De vraag rijst nu nog op welk bedrag de niet-kwijtscheldbaarheid van toepassing is? Het gaat om de bedragen die een schadevergoeding inhouden tot herstel van de lichamelijke schade. In een brief van 23 juli 2019 aan de schuldbemiddelaar verduidelijkte de raadsman van A.S. dat de schuldvordering 15.658,08 euro bedraagt waarvan 12.233,18 euro in hoofdsom en de rest bestaande uit intresten, kosten en gerechtskosten. In die brief verwijst de raadsman van de schuldeiser naar het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper, zetelende in graad van hoger beroep, op 24 april 2019. In dit laatste vonnis veroordeelde de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper de h. X1 tot betaling aan A.S. van een bedrag van 12.233,18 euro in hoofdsom, meer de moratoire en gerechtelijke intresten, alsook meer de gerechtskosten.

Als schuld die een schadevergoeding inhoudt, toegestaan voor het herstel van een lichamelijke schade veroorzaakt door een misdrijf, en derhalve niet kwijtscheldbaar, aanvaardt de arbeidsrechtbank het deel van de schuldvordering ten bedrage van 12.233,18 euro zoals vastgesteld door het vonnis van 24 april 2019 gewezen door de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Ieper.

Samenvattend oordeelt de arbeidsrechtbank dat de schuldvordering van A.S. moet opgenomen worden in de collectieve schuldenregeling van de h. X1 en in de minnelijke aanzuiveringsregeling. Tevens oordeelt de rechtbank dat deze schuldvordering niet kwijtscheldbaar is ten belope van een bedrag van 12.233,18 euro.

Op de vraag of een herziening van de minnelijke aanzuiveringsregeling zich opdringt oordeelt de arbeidsrechtbank ontkennend gelet op de tekst van de gehomologeerde minnelijke aanzuiveringsregeling waarin volgende passage is opgenomen: *“Met bijkomende, aanvullende en verbeterende aangiftes van schuldeisers die reeds opgenomen zijn in dit ontwerp en aangiftes van schuldeisers die niet op de hoogte waren van de collectieve schuldenregeling, wordt rekening gehouden bij de verdeling van de beschikbare gelden, zonder dat een voorstel tot wijziging van de minnelijke aanzuiveringsregeling dient verstuurd te worden en zonder dat een herziening van de regeling moet gevraagd worden aan de rechtbank.”*

De ondergeschikte vraag van de schuldenaar om elke uitbetaling aan A.S. pondspondsgewijs toe te rekenen op het kwijtscheldbare en het niet-kwijtscheldbare aandeel is gerechtvaardigd en zal door de schuldbemiddelaar worden uitgevoerd.

4. UITSPRAAK

De arbeidsrechtbank stelt vast dat de artikelen 2 en volgende van de wet van 15 juni 1935 op het taalgebruik in gerechtszaken nageleefd zijn en verleent vonnis rechtsprekend op tegenspraak van de schuldbemiddelaar, de schuldenaar en A.S.

De arbeidsrechtbank zegt voor recht dat de schuldvordering van A.S. moet opgenomen worden in de collectieve schuldenregeling van de h. X1 en in de minnelijke aanzuiveringsregeling.

De arbeidsrechtbank zegt voor recht dat dat deze schuldvordering niet kwijtscheldbaar is ten belope van een bedrag van 12.233,18 euro.

De arbeidsrechtbank zegt voor recht dat de schuldbemiddelaar niet moet overgaan tot een herziening van de minnelijke aanzuiveringsregeling gelet op de volgende bepaling van de gehomologeerde aanzuiveringsregeling: *“...en aangiftes van schuldeisers die niet op de hoogte waren van de collectieve schuldenregeling, wordt rekening gehouden bij de verdeling van de beschikbare gelden, zonder dat een voorstel tot wijziging van de minnelijke aanzuiveringsregeling dient verstuurd te worden en zonder dat een herziening van de regeling moet gevraagd worden aan de rechtbank.”*

De arbeidsrechtbank zegt voor recht dat elke uitbetaling aan A.S. pondspondsgewijs toegerekend wordt op het kwijtscheldbare en het niet-kwijtscheldbare aandeel.

De arbeidsrechtbank stelt vast dat aan deze procedure geen kosten van registratie-, griffie- en uitgiftrechten verbonden zijn.

Dit vonnis werd ondertekend door de rechter die het vonnis heeft gewezen en door de griffier.

De h. ..., griffier

Luc ROUSSEEUW, afdelingsvoorzitter, schuldbemiddelingsrechter

Uitgesproken door de voorzitter van de kamer I7 (CSR) van de Arbeidsrechtbank Gent, afdeling Ieper, in openbare terechtzitting van **dinsdag 2 maart 2021**.